

Cuha-patak ökotúra
Bán Ildikó és Eichardt János
2017. szeptember 19.

Idén a német cserdiákkal karöltve ellátogattunk a Cuha-patakhoz. Reggel fél hétkor gyülekeztünk a gimnázium előtt, és vártuk, hogy a busz megérkezzen, mely a Veszprémvarsányi állomásra vinne minket, hogy ott vonatra szállva a Cuha-patakhoz utazzunk. Az idő nem volt kegyes velünk, mivel az eső kisebb-nagyobb megszakításokkal folyamatosan esett.

A túra a Porva-Csesznek vasútállomáson kezdődött. Előzetes egyeztetés után abban állapotunk meg, hogy először a Cseszneki várat, majd vissza a vártól a Cuha-patak völgyet nézzük meg. Persze amit tervezünk az sokszor nem úgy lesz. Mi sem találtuk a leágazást a vár felé, ezért tovább mentünk a Cuha-patak mentén. És ekkor kezdődtek az „élmények”!

A patakon kilenc átjáró van, melyeken átgázolva tudunk csak a túlpartra jutni. Mivel az esőzések miatt megduzzadt a vízfolyás, ezért az átkelés igazán izgalmassá vált! A gumicsizmát viselők és a bakancsosok nem aggódtak a víz miatt, ám az egyszerű cipőt hordók ezt nehezen viselték. Volt ott minden, belecsúszás, fröcskölés, sikongatás és kacagás! Szerencsére a többség hozott váltóznit és cipőt, így nem aggódtak a víz miatt. Miután beértünk Vinyére pihentünk, ettünk, majd újratervezésbe fogtunk. Úgy döntöttünk, hogy a szemerkélő eső ellenére tovább megyünk a Hódos-patak völgyébe. A lelkesedés még mindenkiben élt, hisz úgy gondoltuk, hasonlóan a Cuha-patakhhoz kiépített úton jutunk vissza a Porva-Cseszneki vasútállomásra. Tévedtünk!

A Hódos-patak eleje valóban hasonlított a Cuha-patak túraútvonalához, ám a vége, ahol át kell mennünk a hegygerincen igazi bakancsos túraúttá, válik, ahol a sár és a jelzés nélküli csapások jelentik a továbbhaladás feltételeit. Miután húsz percet tanakodtunk merre is menjünk, Gerd, a német cserediákokkal érkező kísérő (ráadásul szeret túrázni is) megnézte GPS-en hol vagyunk, és a térképét követve eljutottunk a vasútállomásra! Mindenki teljesen megelégedve ült le a padokra, és úgy gondolta itt a vége, megyünk haza. Ismét tévedtünk! Ugyanis a vonat kb. két óra múlva jött volna, melyet 18 °C-ban nem igazán akaródzott megvárni. Ezért, ismét megnéztük a térképét, és elindultunk Porva felé, hogy ott a busszal találkozzunk. Sajnos az út elég húzós volt, és az 5. kilométernél megnéztük a térképét, és inkább Borzavár felé vettük az irányt. Nos, ha valaki már látott vaddisznók által feltúrt sárdagonyát, az el tudja képzelni, milyen úton jutottunk el a településig. Ekkorra már szinte mindenki lógó fejjel bandukolt az úton, és már csak arra vágyott, hogy a buszban ellazulhasson. Szerencsére Borzaváron csak fél órát kellett várni.

Mindezek ellenére nagy élmény volt a patak völgyek megtekintése, és sokáig emlékezni fogunk a túra élményeire.